

толкови вѣжливостъ, щото помислилъ бы нѣкой че той не е слуга, но пріятелъ и братъ.

Пикильо разумѣваше че тѣзи вѣжливости бѣхжъ помного отъ колкото трѣбаше. Очитѣ му плувнжхжъ въ сълзы, и той укоряваше себеси въ неблагоприятность, при сичко че осѣщаше желѣзната ржка която стискаше сърцето му. Той предпочиташе да умре нежели да открие нѣкому тайната, която искаше и отъ самого себеси да утаи; и рѣшенъ да обуздае, или поне да не открива никому безумната си страсть, той са мжчаше да са засмѣе и да са пошегува за пріятноститѣ и веселбитѣ на миналыя день.

Кармена не подозрѣваше нищо; но Анша бѣше много проницателна, и лесно са не измамаше; таинствененъ единъ и състрадателенъ гласъ ѝ открываше тѣй лесно гореститѣ на пріятелитѣ ѝ, щото са виждаше че ги налуча или че ги осѣщаше преди тѣхъ.

Тя си тури ржката на ржката на Пикильо, на когото сърцето тосъ часъ затупа, и като го изгледа втречено, рече му съ натъртенъ тонъ :

« Пикильо крѣе нѣщо отъ пріятелкитѣ си. »

Щомъ чу сладкыя и звученъ онзи гласъ, който усили тупанъето на сърцето му, бѣднѣитѣ момѣкъ осѣсти поклатено и рѣшеніето си и мжжеството си и наченж да плаче.

« Какво ти е ? що имашъ ? попытахъ го и двѣтѣ. »

— Питате ма ! отговори той, като са мжчаше да си спре сълзитѣ ; питате ма ! вый, които, отъ добрината си, направихте ма найзлочестъ чловѣкъ на свѣта ! вый, на които пріятелството и благороднѣитѣ чувства ма направихжъ почти подобенъ вамъ, когато, поради званіето си, трѣбаше да съмъ подолень отъ васъ ! вый, които ма изучихте и ма просвѣтихте за да ма направите да виджъ ничтожността и злочестината си които не ще познавахъ може бы вѣчно ! »

На тѣзи нечаканны но много правы забѣлѣжкы, Кармена мълчѣше очудена и растжжена, а Анша като помисли, рече :

« Наистина ! сестрице, наистина, Пикильо има право ! погрѣшката е наша, и пакъ нѣтъ смы »